

A JÓ ÉLET

AFRIKA, STÍLUS, KARANTENHOBBIK

Szerkeszti: Fekete Emese

Fotó: Cseke Eszter és S. Takács András

És te mit csinálsz a karanténban?

Mi így élünk most. (84. oldal)

Cseszd meg, János, a tiéd úgyis jobb lesz

Bán Mór, a megosztó bestseller író, közéleti figura és nőrd. Portré. (86. oldal)

„REGGEL OROSZLÁNOK PÁROSODNAK, DÉLUTÁN EGY REJTŐZKÖDŐ GEPÁRD NYOMÁRA PRÓBÁLUNK BUKKANNI – SIKERTELENÜL, PEDIG DAVID ATTENBOROUGH ITT FORGATTA A LEGENDÁS LIFE-SOROZAT GEPÁRDJELENETEIT.”

(Az utolsó út, 94. oldal)

Az utolsó út

A koronavírus utáni világban a turizmus kómájából azok a helyek éledhetnek fel leghamarabb, ahova privát gépekkel érkeznek meg a felső tízezer tagjai, és akár az egész vakáció alatt nem találkoznak más vendéggel. Ez leginkább éppen ott lehetséges, ahol most a legégetőbb gazdasági probléma a turizmus kiesése: az afrikai szavannán. Vagy egy szigetországban, ahol az izoláció nyújtott valamelyest védelmet a vírustól. A járvány előtti időszakításban a legtrendibb útitervek ezeket az úti célokat ötvözték: a szafariról egyenesen a trópusi paradicsomba repítették az utazót.

Ha valaki egyszer majd újra szafarira adja a fejét, és menetrend szerinti járattal landol Kenyában, egy-két éjszakát jó eséllyel a fővárosban, Nairobiban tölt el. A Karen Blixen dán trónörösi elnevezett diplomatanegyedben, távol Nairobi kaotikus városközpontjától, kétnégyzetes, virágzó hibiszkuszkerítések mögött bújjik meg a helyi elit. Az utcákon csak pár kertész vagy szakácsnő lézeng, vasárnap délelőtt lévén templomba igyekeznek. Néha elhúz mellettük egy-egy fekete városi terepjáró, az útszéli növényzetben tanyázó páviáncsaládok unottan néznek utánuk, mi pedig befordulunk a House of Waine birtokára.

Nairobiban ez az egyik legkellemesebb szállás, egy angol gyarmati időkét idéző rezidencia. A kertben fonott kerti fotelekben szüresöljük a fekete teát, persze szigorúan tejjel. A fű ennél zölddebb már nem is lehetne, a személyzet pedig olyan szinten űzi a vendéglátást, ami Európában biztosan nem létezik már. A tágas hárszienda belső terei és klasszikus berendezése azt az érzetet keltik, mintha nem is szállodában lennénk,

hanem egy tehetős kenyai ismerőshöz érkeztünk volna látogatóba.

Csupán tíz vendégszoba van, mind az emeleten, ahova kárpitozott lépcső vezet fel. Amikor a nairobi elefántárvaházból és a közeli zsiráfetetésről hazatérve sáros tornacipővel lépnek a lépcsőre, az ajtónálló tökéletes angolsággal ragaszkodik hozzá, hogy nyugodtan folytassuk meztelb utunkat a szobánkig, tiszta cipőnk pedig az ajtónk előtt vár majd. Délután majdhogynem csillogó tornacipőben járjuk be a Karen Blixen Múzeumot, ahol a *Távol Afrikától* díszletei között meglátjuk Robert Redford és Meryl Streep fotóját a szafarijelenetből, és ekkor még nem sejtjük, hogy hamarosan életre kel a film.

APU, ADD EL A MAGÁNGÉPED!

Másnap a nairobi repülőtéren külön személyzet és külön minibusz gardírozza a szafarira specializálódott Tropic Air légitársaság utasait, hogy a lehető leggyorsabb és legkényelmesebb legyen az indulás és az érkezés. Kicsit olyan, mintha diplomát lennének, pedig csak egy figyelmes légitársaság utasai volnánk. Egy apró, propelleres Cessna Caravan vár minket a kifutópályán. Még otthon utánaolvastunk a megnyugtató adatoknak: ez a típus zuhant le a legkevesebb-szer a légi közlekedés történetében. A gépen a pilóta hátrafordul, és olyan lazán darálja le a biztonsági tájékoztatót, mintha csak a legújabb filmekről diskurálnánk egy kávé fölött.

Nem sokkal felszállás után a Kilimandzsáró hegycsúcsa bukik ki a fellegek közül, a pilóta pedig ugyanabban a végtelenül természetes ritmusban és megnyugtató hanghordozással kelet-afrikai földrajzórát tart a szavanna fölött. Vászonnal borított üléseinkbe kapaszkodunk, miközben landolunk a Lewa Természetvédelmi Körzet murvás kifutópályáján, már zebrák és zsiráfok között. Egy szafaridzsipben vár minket a maszáj törzsből való idegenvezetőnk, Zion.

Mint kiderül, a szafaritábor, ahova érkezőnk, ugyanahhoz a családhoz tartozik, amelyhez a Tropic Air légitársaság, és a szála egészen az angol királyi családig vezetnek. Wilmos herceg is itt töltötte a középiskola utáni évét (gap year), amikor a helyi rinocéroszmentő prog-

ramban önkénteskedett, majd itt kérte meg Kate Middleton kezét.

A folyó mellett elterülő Sirikoi Lodge két családi házból és négy sátorból áll, amelyek egy-egy kőfalba épített kandallót ölelnek körül. Éjszaka ez tartja meleg a sátrat, a paplan alatt elhelyezett meleg vizes palackok meg a vendégeket. A „fürdőszobában” lábas kád-ból nézhetjük a szúnyoghálón át az ágról ágra himbálódzó majmokat, és éjszakánként úgy szűrődik át az oroszlánok bögése, mintha tíz méterre lennének. Valójában ilyenkor egy-két kilométerre bömbölnek, de erről az érzéki csalódásról sajnos csak reggel értesülünk.

Ettől függetlenül éjszaka szigorúan tilos kilépni a sátorból, mert a tábor a vadállatok átjáróháza, nincsenek kőkerítések, csak egy-egy magasan fekvő elektromos huzal tartja távol az elefántokat, hogy ne döntsék ki a sátrak fölé nyújtózó fákat. Határozottan úgy érezzük, hogy egy inverz állatkertben vendégeskedünk, és most mi vagyunk bezárva, körös-körül pedig a végtelen afrikai vadon.

Maszáj idegenvezetőnk, Zion úgy olvassa a tájat, mint mi az újságot. Hibátlan angol kiejtéssel és rendkívül gazdag szókincssel mesél a hazájáról és az otthonáról is, ahol több mint harminc testvére közül ő lett az egyetlen, aki iskolába mehetett. Egyik nap fehér, másik nap fekete orrszaruuk nyomába eredünk. A veszélyeztetett állatokat a vadőrök állandóan szemmel tartják. Ha kell, elszállítják a borjaikra támadó ragadozókat más nemzeti parkokba, és különböző magasságú elektromos kerítésekkel választják el őket a kedvenc fáikat kicsavaró elefántoktól, hogy a rinocéroszoknak legyen mit enniük. Reggel oroszlánok párosodnak, délután egy rejtőzködő gepárd nyomára próbálunk bukkanni – sikertelenül, pedig David Attenborough itt forgatta a legendás *Life* sorozat gepárdjeleneteit –, esténként a vendégek a tábortűz körül mesélik egymásnak az élményeiket.

ÉJSZAKÁNKÉNT ÚGY
SZŰRŐDIK ÁT AZ
ORDÍTÓ OROSZLÁNOK
BÖGÉSE, MINTHA TÍZ
MÉTERRE LENNÉNEK –
VALÓJÁBAN ILYENKOR
EGY-KÉT KILOMÉTERRE
BÖMBÖLNEK, DE
ERRŐL AZ ÉRZÉKI
CSALÓDÁSRÓL
SAJNOS CSAK REGGEL
ÉRTESÜLÜNK.

Experience the magic of Seychelles

Revel in the true beauty of paradise when you book our helicopter services for your island and resort transfers across the Seychelles archipelago!

Our scenic and adventure packages are perfectly crafted to offer you a holiday experience like no other.

Visit us today on www.zilair.com to find our more.
E-mail book@zilair.com

Itt derül ki, hogy a szomszéd sátorban lakó londoni pár azért adta el nemrégiben a családi magánrepülőgépet, mert egyetemista gyerekeik nem túrték tovább, hogy szüleik így szennyezik a Föld klímáját, sőt egyenesen követelték, hogy szakítsanak a pazarló életformával. „Ha bizonyos értékek mentén próbálsz nevelni a gyerekeidet, ne lepődj meg, ha később számon kérik rajtad őket” – mondja a multimilliárdos apa. De szafarira elengedték őket, hiszen a turizmus ezen formája nélkül a vadon egy jelentős része már biztosan kipusztult volna, ahogy az megtörtént a legtöbb olyan afrikai országban, ahol nincs szafari. Ott egyszerűen nincs miből és miért megvédeni az állatokat az orrvadászoktól.

APA VEZETI A REPÜLŐT

Szafari és romantika a Segera Retreat nászutas fészkében; terített asztal a modern művészeti galériának berendezett istállóban; ebéd elefántokkal a Sirikoi Lodge teraszán; esti műszak a közeli nomád törzsnél

Légvonalban alig nyolcvan kilométerre állunk tovább, de autóval négy órát zötykölődünk nyugat felé, mire megérkezünk a híres német üzletember, Jochen Zeitz húszezer hektáros magánrezervátumába, a Segera Retreatbe. Zeitz harmincéves volt, amikor a Puma vezérigazgatója lett, a cég részvényei 4000 százalékkal emelkedtek a vezetése alatt, ő pedig berobbant az üzleti világ nemzetközi elitklubjába. 18 év után kiszállt a buliból, de neki biztosan nem a gyerekei szóltak, hogy ugyan költse el a vagyonát környezetvédelemre, ugyanis az idősebb is körülbelül annyi idős, mint a mi fiunk, és a két óvodáskorú kölkök együtt simogatja a tilápia pikkelyeit, amit a közeli folyóból horgásztunk ki a vízilovak közül. Ez lesz ma a vacsoránk.

Kilenc különálló villa várja itt a vendégeket, akik eleinte csak Jochen Zeitz barátai és ismerősei közül kerültek ki – mint Sir Richard Branson vagy Jane Goodall –, de később a neves Wilderness Safaris bevonásával megnyitották a nagyközönség előtt is a reszortot, hogy valamennyire fenntartsa a több száz embernek munkát adó környezetvédelmi befektetést.

Itt egy óriási legelő volt, mielőtt Zeitz felvásá-

rolta a földet, hogy visszaadja a természetnek, és a vadállatok folyosójává válhasson a nemzeti parkok között. A természetvédelmi körzetet csak a lakott területektől választja el kerítés, a többi oldalán nyitott, az elmúlt években vissza is szoktak az elefántcsordák és az oroszláncsapatok. A Segera négy-öt szafaridzsipjén kívül senki sem háborgatja őket. Előfordul, hogy napokig járjuk a savannát anélkül, hogy szembejönne egy másik autó.

A személyre szabott vendéglátás értelmében végig ugyanaz a szakács és ugyanaz a pincér, Elizabeth és Piggy gondoskodik rólunk, az idegenvezetőnk Paul, a kétemeletes medencés villát pedig egy másik Elizabeth és kollégája, Francis tartja karban észrevétlenül reggel és este, amíg mi vacsorázunk valahol. Merthogy a legkülönbözőbb helyszíneken terítenek meg. Hol a modern afrikai szobrokkal, képekkel és audiovizuális installációkkal tarkított istállóban, hol az eredeti Hemingway-leveleket őrző könyvtárban. A vízióvas folyó partján kockás

A VÍZIÓVAS FOLYÓ
PARTJÁN KOCKÁS
POKRÓCON
PIKNIKEZÜNK,
MIKÖZBEN EGY
FEGYVERES VADÓR
FIGYELI, HOGY NEM
CSATLAKOZNÁNAK-E
A TERÜLJ-TERÜLJ
ASZTALKÁHOZ HIÉNÁK
VAGY LEOPÁRDOK.

pokrócon piknikezünk, miközben egy fegyveres vadór figyel, nem csatlakoznának-e a terület-terület asztalkához hiénák vagy leopárdok.

Egy másik folyó partján a sárgalászfák árnyékában többállomásos ebédet varázsolnak Piggyék. Rusztikus bőröndökön tálalják fel az ételeket, nem sokkal arrébb párnákból épített kanapé kínálkozik a sziesztahoz, miközben átvonul a folyó túlsó partján egy elefántcsorda. És tényleg mindenre gondolnak: egy L alakú paraván mögött fából készített mobil toalett bújik egy földbe ástott gödör fölött. A kézmosáshoz a kancsó víz, a szappan és a gondosan összegöngyöltött törülközők szénaboglyapuffon sorakoznak. Hozzálatunk az ebédhez, és Paul már kézen is fogja a fiunkat, hogy pecázzanak a bambusz-ból eszkábált horgászbottal.

A délutánt egy közeli nomád pásztorfaluban töltjük, ahova épp visszaterelik a kecskéket, megfejtik őket, majd a törzs tagjai táncot lejtenek, minket is berántanak. A vályogkunyhók mögött közben lemegy a nap, lassan indulnánk is visszafelé, de a fiunkat alig lehet elrángatni innen, ő inkább itt töltené az éjszakát az egyik kalyibában. Kiderül, hogy akár alhatnánk is a szabad ég

COSTA
1/2

alatt: hazafelé különös építményt pillantunk meg a semmi közepén, mintha egy hatalmas fészket raktak volna egy kisebb világítótoronyra. A lenti szabadtéri fürdőszobából csigalépcső vezet egy hatalmas, kör alakú ágyhoz, majd tovább a tetőteraszra, ahol szúnyogháló fedte matracok várják a nászutasokat. Ennél távolabb már nem is kerülhetnénk a világ zajától.

Az már tényleg csak hab a tortán, hogy az utolsó napon egy hangárhoz vezetnek, és megpillantjuk a *Távol Afrikától* eredeti repülőgépét. Egy árverésen Zeitz műgyűjtőként és pilótaként sem tudott rá nemet mondani... „Apa vezeti a repülőt!” – gügyögi édesen a kisebb, épp beszélni tanuló gyereke, amikor legközelebb egymásba botlunk. És tényleg: évről évre felszáll az antik csoda, és a filmtörténet életre kel.

A TÖRÖK BAYWATCH

A romantikus afrikai szafarit három óra repülés választja el a trópusi paradicsom képeslapjától. Éppen ezért egyre gyakrabban kombinálták a két helyszínt a londoni és párizsi utazási irodák. Nem véletlenül van dugig a gép, amikor délben felszállunk a Nairobi-ból Mahéba tartó járatra.

Este már a Four Seasons Seychelle-szigeteki tengerpartján sétálunk, a szavannai gumicsizma és a túrabakancs helyett egyszerűen mezítláb. Felszabadító, hogy a gyerek nyugodtan fára mászhat akár több száz méterre tőlünk, nem kell mérges kigyóktól és magányos kafferbivalyoktól tartani. Az egész napos autózások után itt leg-

Kád, medence és óceán a Four Seasons Seychelle-szigeteki villájából

feljebb egy golfkocsival furikázunk fel a hegy-szirtre épített étterembe, hogy az isteni ázsiai svédasztalhoz járuljunk. A szafaridzsipben való zötykölődés helyett pedig jógaórán erősíthetjük a hasizmainkat.

Az időeltolódás miatt korán reggel ébredünk, így mire az álmos amerikai és orosz turisták kinyitják a szemüket a Four Seasons legendásan kényelmes ágyaiban, mi már rég a tengerben úszunk, ahol a szafari folytatódik: egyik nap muréna vonaglik vissza rejtekébe, máskor egy tűzhalat csodálhatunk perceként át, majd hallgatjuk, ahogy a papagájhalak komótosan ropogtatják a koralldarabokat.

A mesébe illő türkiz tengerparton leülepsznek a feledhetetlen kenyai kalandok, a hullámok egyenletes, meditatív hatású morajlását csak egy török baywatch töri meg, hogy megtisztíthatja-e a napszemüvegünket. A zavarba ejtő ajánlatot az ezerwattos Four Seasons-mosoly teszi gyakorlatilag visszautasíthatatlanná. A 150 év török hódoltságról csevegünk, miközben három különböző folyadékot spriccel a lencsékre, gondosan megtörölgeti, és amikor visszavesszük, olyan, mintha tovább retusálták volna az amúgy is már-már giccsbe hajló tengerparti képeslapot.

Hol a végtelen óceánt bámuljuk, hol a legfrissebb híreket bújjuk az egyre erősebben terjedő új koronavírus járványról. Egyre gyakrabban veszünk mély levegőket, hogy a testünkben szétáradó gyomorgörcs és szorongás enyhüljön, és próbáljuk elképzelni, vajon mi történhet majd a túlparton, Afrikában, és mi vár ránk otthon, Európában. Amikor március 1-jén landoltunk a Seychelle-szigetek repülőterén, mielőtt bárki is kiszállhatott volna a gépből, végigsétált a fedélzeten egy maszkot viselő nő, hogy ellenőrizze, nincs-e köhögő, lázas beteg a gépen, majd mindenkivel kitöltetett egy egészségügyi kérdőívet, amelyből kiderült, az utasoknak vannak-e tüneteik, és mely országokban jártak az elmúlt két hétben.

Március elején a Seychelle-szigetek már nem fogadott gépeket Kínából és Olaszországból, és még hetekig nem fedeztek fel fertőzötteket, így mi is biztonságban érezhettük magunkat. Ekkortájt villant át az agyunkon először, hogy amíg a családnak a szavanna és az óceán életre szóló élményeit és kristálytisztá levegőjét szívja magába, valami most végzetesen megváltozott az utazás időtlen buborékán kívüli világban, és talán ez lesz jó darabig az utolsó utazásunk... Aztán vettünk egy nagy levegőt, és hazajöttünk. Azóta is afrikai élményeinkből töltekezünk. ❶